

ת"ד 625/05/13 - מדינת ישראל נגד יעקב שמואלי

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
ת"ד 625-05-13 מדינת ישראל נ' שמואלי

בפני בעניין: כב' השופטת בכירה אטליא וישקין
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

יעקב שמואלי

ב"כ הנאשם : עו"ד חותה

גזר דין

הנאשם הורשע עפ"י הודאתו בגרימת תאונה עת נהג בכביש 6 וסטה לשול השמאלי.

הנאשם פגע ברכב טויוטה אשר חנה בשול, כתוצאה מההתנגשות נדחף רכב הטוטה לעבר מעקה הבטיחות משמאל. גב' טלילה לחמן אשר עמדה בין רכב הטוטה למעקה, נחבלה חבלה של ממש, שבר בקרסול ימין, שהצריך ניתוח קיבוע השבר עם ברגים ופלטינות.

הצדדים הציגו בפניי הסדר טיעון המהווה מתחם עונשי ראוי.

קודם לבחינת ההסדר, לנגד עיני קביעת כב' ביהמ"ש העליון בנושא כיבוד הסדרי טיעון בע"פ 1958/98 פלוני נ' מ.י. קובע כב' ביהמ"ש העליון כי ככלל ביהמ"ש יראה לקיים הסדר הטיעון בשל טעמים הקשורים בחשיבותם ובמעמדם של הסדרי טיעון. בבחינת הסדר הטיעון, נקודת המוצא היא מידת העונש המוצע, בשים לב לסוג העבירה, לחומרתה ולנסיבות ביצועה.

כמו בכל הליך של גזירת הדין, יתן ביהמ"ש דעתו גם על הנסיבות האישיות של הנאשם ועל שיקולי מדיניות של ענישה ראויה ויתחשב בכל אלה.

שיקול משמעותי שעל ביהמ"ש להביא בחשבון בטרם יכריע אם לקבל הסדר טיעון או לדחותו - הן ציפיותיו של הנאשם. נאשם אשר הודה על סמך הסדר טיעון, ויתר על זכותו לניהול הליך, ויתר על הזכות לחקור את עדי התביעה ואף ויתר על הסיכוי לזיכוי...

לאחרונה, הונחה בפניי החלטת כב' ביהמ"ש המחוזי מרכז בעפ"ת 20905-11-13, בו מצאה כב' השופטת בן שלמה לבטל החלטת ביהמ"ש לתעבורה אשר דחה הסדר טיעון בקבעו כי המדובר בהסדר טיעון מפליג לקולא.

כב' ביהמ"ש המחוזי, הורה על ביטול החלטת ביהמ"ש לתעבורה וגזר על הנאשם את העונש המקורי כפי שהוצע על ידי הצדדים. כבוד בית המשפט המחוזי כיבד הסדר הטיעון ככתבו וכלשונו.

אשר להסדר אשר הונח בפניי -

משעה שהנאשם הודה בעובדות המפורטות בכתב האישום כפי שהן - זו האמת העובדתית המונחת בפני ביהמ"ש - אמת ואין בלתי!

אין מקום ענייני או חוקי, לטעון לעובדות שונות מאלו המפורטות בו.

באופן חריג, הסכימה באת כח הנאשם לכך שמלוא תיק החקירה יונח בפני בית המשפט.

גישה זו של הסנגוריה, אפשרה לביהמ"ש לבחון מלוא העדויות וממצאי החקירה.

לאחר שעיינתי בחומר החקירה, נחה דעתי כי טיעוני הצדדים בדבר ליקויים בחומר החקירה - יש להם ביסוס עובדתי. למקום התאונה לא הגיע בוחן משטרתי ולא נעשתה עבודת בוחנות.

בתיק החקירה, מזכרו של שוטר אשר הגיע למקום התאונה.

בתיק קביעת השוטר לפיה רוחבו של השול 2.5 מ', אולם, אין כל קביעה של מיקומו המדויק של האימפקט, הן על פני השול עצמו והן ביחס לאורך הכביש.

במילים אחרות - אין אפשרות לבחון האם היתה בליטה כלשהיא של הרכב הנפגע לנתיב הנהיגה או "צידו השני של המטבע" - אין קביעה, מה היה "עומק" סטייתו של הנאשם לשול.

בתיק ניסוי שדה ראייה, אך בהעדר אפשרות להתייחסות מדויקת לנקודת האימפקט, המדובר באינפורמציה כללית שאין בה כדי לשכנע באופן חד משמעי בדבר שדה ראייה אפקטיבי לתנאי הראות שהיו בזמן התאונה.

מטעמי זהירות ומחמת העובדה שלא מוצתה החקירה, מצאתי לנכון שלא לבחון עד תום טענת הסנגוריה לפיה, הנפגע יכול היה לנקוט באמצעים להזזת רכבו לימין הדרך, למקום בו תקטן הסכנה לפגיעה בו. (מפיו נמצאו למדים כי למרות התקר, לרכב עדיין היה כושר תנועה כלשהוא...).

הנפגעת מספרת כי "מרגע עצירתם עד לרגע התאונה, עבר בערך שלושת רבעי שעה..."

אין ספק כי משעה שלא נמסרה הודעה למרכז השליטה של כביש 6, ומשלא נמסרה הודעה לכוחות הביטחון על הימצאות רכב בשולי הכביש, בכך תרומת רשלנות.

הצדק עם הסנגורית המפנה תשומת לב לכך שבכביש 6 שלטי אזהרה רבים המודיעים כי עצירה בשול מסוכנת. אף שעה שהמדובר בעצירת חירום (לדברי הנפגע, עצר בשל תקר ברכבו) עדיין עליו החובה לשמור על חייו הוא, הן ע"י לבישת אפודות זוהרות (לדבריו בחקירה - לא עשה כן), והן ע"י הודעה לכוחות הביטחון או לניידת האבטחה של כביש 6 - אילו הודעה כנ"ל היתה ניתנת מבעוד מועד

אפשר וניידת אבטחה, היתה חוברת למעורב, עוזרת בהזזת הרכב למקום מבטחים או לכל הפחות עוזרת בשמירה על חיי המעורב ורעייתו ע"י הזזתם מן המקום או כל אמצעי התרעה נוספים בצורת חסימת נתיב וכו'.

סוף דבר -

שוכנעתי כי לנוכח הודאת הנאשם באשמה, אשר חסכה הטרחת עדים, לנוכח ותק נהיגתו המשמעותי, עברו התעבורתי ונתוני תיק החקירה, הסדר הטיעון מהווה כאמור לעיל - מתחם ענישה ראוי.

אני דנה את הנאשם לתשלום קנס בסך 1,800 ₪ או 30 ימי מאסר שישא תמורתם.

הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים.

הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

ריצוי העונש נדחה למשך 45 יום.

זכות ערעור כחוק.

המזכירות תודיע החלטתי לצדדים.

ניתן היום, י"ג אדר תשע"ד, 13 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.